

lagt udlicitering, og tiden skal såmænd nok også modne disse tanker selv i Socialdemokratiet. For det er sund fornuft, og det er forbrugerpolitik, så det batter.

Der er for meget partipolitik og for lidt realpolitik i regeringspartierne holdning. Man forsøger for meget at politisere debatten i stedet for at se på forbrugernes reelle interesser i frie valgmuligheder på et så objektivt og korrekt grundlag som muligt.

Vi er imod regeringens forslag om at oprette et nyt, ikke storcenter, det har man jo forbudt, men et stort center til koordinering af forbrugerinformation. Det eneste, man får ud af det, er forøgede offentlige udgifter og endnu større skattestigninger, end regeringen i øvrigt planlægger for befolkningen. Det er et poppet politisk forslag i forsøg på at købe sig gunst hos en vælgergruppe, som ikke sætter sig ind i forslagens nærmere indhold.

Vi har ikke noget at udsætte på arbejdet, som det udføres, i Statens Husholdningsråd, som ministeren nu vil nedlægge, i Forbrugerrådet eller hos Forbrugerstyrelsen. Vi har ikke noget ønske om at undergrave nogen af disse institutioner, højst modernisere dem. Og vi har ikke noget ønske om at mase dem sammen for at politisere det samlede udbytte. Det kan nemlig ikke være i forbrugernes interesse.

Formålet med de nye tiltag skal ikke være at politisere forbrugerdebatten, men burde derimod være at sikre forbrugerbeskyttelse, sikre reelle mærkninger og oplysninger, sikre, at de juridiske forhold er klarlagt, samt sikre produktsikkerhed og produktansvar.

Det er ganske udmærket, at vi i Danmark har en lov om produktansvar, som indebærer, at producenten har ansvaret for en skade, som er opstået som følge af en defekt ved produktet, og at producenten skal betale erstatning og godtgørelse for personskade, hvis der er sammenhæng mellem defekten og skaden. Produktansvarsloven er baseret på et EF-direktiv. Ifølge Maastricht-Traktaten skal EU bidrage til, at der skabes et højt niveau for forbrugerbeskyttelse, og det er ganske fornuftigt at se forbrugerpolitik i EU-sammenhæng, så danske virksomheder ikke ensidigt bliver ramt af skrappere krav, som virker konkurrenceforvridende.

Loven om produktsikkerhed er et klart eksempel på, hvor vigtigt det er at have forbrugerpolitikken forankret i EU. Her er vi i Danmark gået længere end de øvrige EU-lande, men Det Konservative Folkeparti ønsker, at EU-landene

finder frem til et nogenlunde ensartet generelt niveau. For Det Konservative Folkeparti handler forbrugerpolitik altså primært om at sikre så velfungerende markeder som overhovedet muligt. Det giver de bedste produkter til de bedste priser, så forbrugerne har så meget information som muligt at basere deres frie valg på.

Regeringen og Folketinget skal ikke gennem diverse kunstige reguleringer søge at dirigere den danske forbruger eller bestemme, hvad han eller hun skal eller må købe. Det er begrebet den politiske forbruger også et tydeligt udtryk for, selv om man kan sige, det er et dårligt udtryk. Det burde hedde den bevidste forbruger, for de danske forbrugere vil og kan nemlig selv bestemme, hvad de lægger vægt på, når de placerer deres forbrug. Den bevidste forbruger er i øvrigt overhovedet ikke noget nyt fænomen, som nogle tror, det er blot et nyt navn til et gammelt fænomen. Dengang tror jeg ikke det hed noget, men jeg kan da tydeligt huske, at i mine forældres generation var det f.eks. ganske normalt, at de selvstændige erhvervsdrivende ikke kunne drømme om at handle i Brugsen. Det var et helt bevidst politisk fravalg, store befolkningsgrupper foretog, så dengang havde man også bevidste forbrugere.

Vi politikere skal ikke pakke forbrugerne ind i vat, men vi skal give dem de bedste muligheder for selv at træffe de bedste valg, uden at det skader dansk erhvervslivs konkurrenceevne.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt kommentere de store linjer i det konservative indlæg, men bare spørge om en enkelt ting: Når det nu er sådan, at Det Konservative Folkeparti – ligesom SF i øvrigt – ønsker stor gennemsigtighed på markederne, hvordan kan det så medvirke til gennemsigtighed, at partiet vil ophæve specialforbudene og tillade, at man får gaver, som når man f.eks. køber tre 1½-liters sodavand og får en eller anden lille tøjbamse med? Hvordan kan det skabe øget gennemsigtighed, at man skal gå og klippe rabatkuponer og huske at få dem med? Hvordan skaber det gennemsigtighed, at man skal have syv plastickort for at købe benzin? Ville det ikke være nemmere, at varerne kostede det, de kostede, så man kunne købe dem eller finde nogle andre, hvis man havde lyst til det? Hvordan skaber alle disse markedsføringstrick, som i øvrigt er til gavn for de store og til skade for de små, gennemsigtighed?